Quelle: https://manuscripta.at/?ID=26328
Copyright: Admont, Benediktinerstift

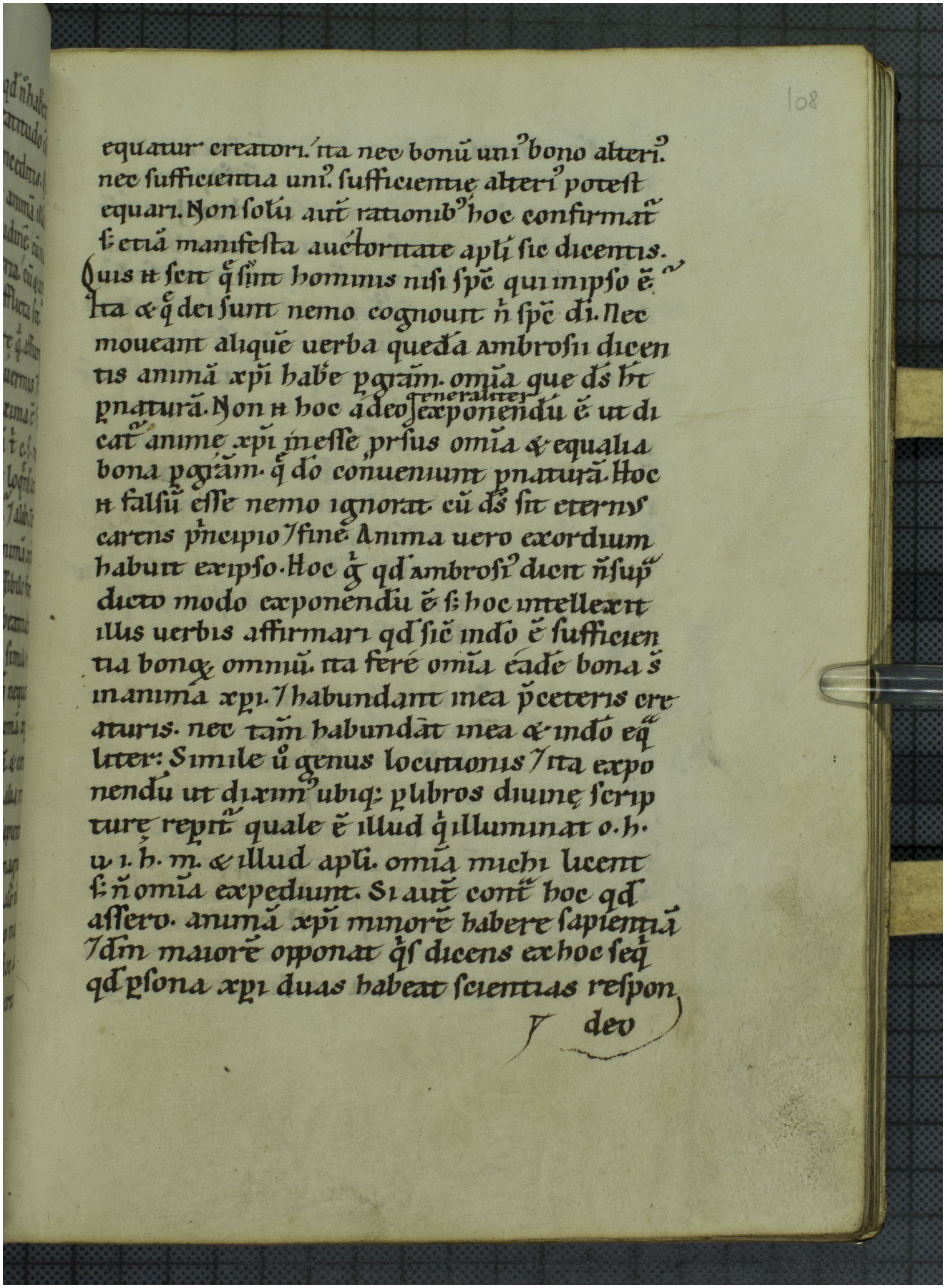

108

equatur creatori. ita nec bonũ uni bono alteri.
nec sufficientia uni sufficientię alteri potest
equari. Non solũ aut̃ rationib̃ hoc confirmat̃
s: etiã manifesta auctoritate apli sic dicentis.
Quis n scit q̃ sint hominis nisi spe qui in ipso e.
Ita & q̃ dei sunt nemo cognouit n spe di. Nec
moueant aliquẽ uerba quedã ambrosii dicen
tis animã xpi habe pgrãm. omia que ds bt
pnaturã. Non n hoc adeo generaliter exponendũ e ut di
cat̃ animę xpi inesse prius omia & equalia
bona pgrãm. q̃ do conueniunt pnaturã. Hoc
n falsũ esse nemo ignorat. cũ ds sit eternus
carens pncipio / fine. Anima uero exordium
habuit ex ipso. Hoc g qd ambrosi dicit ñ sup̃
dicto modo exponendũ e s: hoc intellexit
illis uerbis affirmari qd sic indo e sufficien
tia bonq; omniũ. ita fere omia eade bona s
in anima xpi. / habundant mea pceteris cre
aturis. nec tam habundãt mea & indo eq̃
liter: Simile ũ genus locutionis / ita expo
nendũ ut diximus ubiq; plibros diuinę scrip
turę reprit̃ quale e illud q illuminat o. h.
u. i. h. m. & illud apli. omia michi licent
s: ñ omia expediunt. Si aut̃ contt̃ hoc qd
assero. animã xpi minore habere sapientiã
/ dm maiore opponat q̃s dicens ex hoc seq
qd psona xpi duas habeat scientias respon

dev